

da Justitsministeriet sikkerlig havde Magten overfor de private Theatre. Men et Andet er dog, om det var en Fortolkning, der var fuldt ud retfærdig overfor Forfatterne. Det er jo dog saa sin Sag at sige til en Mand: Naar Theatret — i dette Tilfælde det kgl. Theater — i en vis given Tid ikke har opført dit Værk, og du gjerne vil se det opført paa et andet Theater — det være sig nu af æsthetiske eller pekuniære Grunde — har du ganske vist Ret til at faae det opført, men der er kun den lille Omstændighed at tage i Betragtning, at Ingen har Ret til at købe det af dig, saa du kan i Virkeligheden ikke faae det opført. Det er den Stilling, der er given en vis Klasse af vore Medborgere, Forfatterne, og den kan dog ikke anses for at være meget billig. Ogsaa af denne Grund syntes det mig altsaa, at det vilde være rigtigt at søge en Overenskomst med det Udvalg, som i det andet Thing var nedsat til Behandling af den Theaterlov, som der var indbragt. Jeg forhandlede da først med Theaterchefen, og dernæst med min ærede Kollega Justitsministeren om Affattelsen af en Lovbestemmelse, der paa den ene Side vilde komme de Bestræbelser og Stemninger i Møde, som vare rettede ikke mod det kgl. Theater, men imod det kgl. Theaters Monopol, men som dog paa den anden Side kunde sikke det kgl. Theater for Fremtiden. Da jeg var bleven enig med Justitsministeren om saadanne Lovbestemmelser, søgte jeg Konference med Udvalget nede i Folkethinget, forelagde dem det, søgte til det Theaterfrihed, som der er fordret i Lovforslaget, kan der ikke være Tale om; derimod kan der være Tale om væsentlige Indskrænkninger i det kgl. Theaters Monopol; ville De nu gaa ind paa de Bestemmelser, jeg her forelægger? Disse Bestemmelser gik ud paa, at det kgl. Theater skulde underkaste sig Eftertrykslovens § 18, dog at de der omtalte 5 Aar skulde forlænges til 10 Aar, og at tillige denne Bestemmelse først kunde gjøres gjældende mod det kgl. Theater to Aar efter Lovens Ikrafttræden. Disse sidste 10 Respitaaar var det nødvendigt at fordre for det kgl. Theater, da det jo ikke hidtil har haft nogen Grund til at spille ældre Stykker blot for at bevare dem. Man har spillet de Stykker, man har anset det for hensigtsmæssigt at spille i Diebliffet; men man har ikke haft Aarsag til just at spille Stykker blot for at bevare dem som Theatrets Gneendiend. — Dernæst fordrede jeg, at selv efter Forløbet af de 30 Aar efter Forfatterens Død, som ere omtalte i Eftertrykslovens § 19, skulde det kgl. The-

ater ved at spille Stykker kunne bevare dem for al Fremtid. Dette var altsaa en meget væsentlig Fordring, som stillede det kgl. Theater helt udenfor den almindelige Lovgivning. — Endelig fordredes to meget væsentlige Ting, nemlig, at i Theatrets Sæison maatte der ikke opføres Stuepil paa fremmede Sprog eller fremmed Opera eller optræde fremmede Balletkorps, og endvidere, at et Privattheaters Erhvervelse af en fremmed Forfatters Arbejde til Opførelse her i Landet ikke skulde kunne forhindre det kgl. Theater i at erhverve samme Arbejde. Udvalget i det andet Thing gik i alt væsentligt ind paa de Fordringer, jeg saaledes havde stillet for i det Hele taget at være med til at fremme dette Lovforslag med de to Endringer, at der blev givet to Maanedere fri, nemlig Foraarsmaaneden Mai og Efteraarsmaanedes September. I disse to Maanedere blev der givet en Mulighed for, at fremmed Stuepil, fremmed Opera, fremmed Ballet kunde opføres her i Kjøbenhavn. Man mente, at naar man holdt sig strengt til Theatersæisonen, vilde man let forhindre al fremmed Stuepilkunst, hvis det ikke var Meningen, maatte man derfor give disse to Maanedere fri. Herimod havde jeg Intet at indvende. Endvidere blev der fordret, at svensk Opera skulde kunne spilles Aaret rundt uden Hensyn til det kgl. Theater. Det betragter jeg ganske vist som en uheldig Indrømmelse, men man kunde ikke godt komme fra den, da den bestemt blev fordret. Smidlertid er det jo kun en Indrømmelse af en vis økonomisk Betydning; nogen æsthetisk Betydning har den jo ikke. Lovforslaget blev saa for Dyrigt omarbejdet af Folkethingets Udvalg, idet, som sagt, de Fordringer, der vare stillede fra min Side, bleve efterfulgte.

Som de Herrer, der have fulgt Forhandlingen i det andet Thing, ville vide, blev der af et Mindretal i Udvalget stillet en Endring, som gik ud paa at stille det fuldstændig frit for Regjeringen, naar de nuværende private Theaterbevillinger vare udløbne, hvorvidt den da ogsaa for Fremtiden vilde give Bevillinger uden Hensyn til Kunstærterne til de private Theatre eller ikke. Jeg kunde ikke negte, at det forekommer mig, at denne Endring i Virkeligheden vilde ophæve Lovens væsentligste Betydning om 10 Aar, og jeg kunde derfor ikke fortænte Flertallet i, at det bestemt modsatte sig denne Fordring. Tillige troede jeg ikke, at det, man egentlig ønskede at opnaa herigjennem, vilde kunne opnaas. Man ønskede nemlig til den Tid gjennem Regjeringens Autoritet paa en vis Maade at faae